

Kunstnere og Forfattere og i Række med vore berømteste Mænd. Og saa skulde vi ikke være bange for, at de faa Støtte i deres Arbejde. Vi have givet Tusinder og atter Tusinder til Støtte for Digtere, Billedhuggere og andre Kunstnere. Jeg skal ikke her gøre nogen Indsigelse derimod, jeg vil herken Kunst eller Videnskab til Livs; men jeg vilde finde det mærkeligt, om vi skulde være de første til at se skævt dertil, naar vi iblandt os have Mænd, der fortjene at staa som vore dygtigste og berømteste Opdrættere, naar de faktisk kunne tjene som Middel til at forbedre vort Kvæg.

Der har været Tale om Opdrætningsanstalter, Hesteopdrætningsforeninger og Tilskud til Avlscentre. Jeg skal indrømme, at saadanne Hesteopdrætningsanstalter som dem, der her omtales i Lovforslaget, vistnok kun tiltale meget faa; men paa den Maade, den sidste ærede Taler tænkte sig det, kan jeg dog heller ikke tænke mig, at ret mange kunne have noget imod det; i hvert Fald maa det siges, at det ikke er noget fremmed. Jeg repræsenterer Randersegnen, hvor vi have Ord for at have de bedste, jyske Heste. Men det er allerede mange Aar siden, 8—9—10 Aar siden, at de bedste Hestekendere og Hesteopdrættere i Randersegnen samlede om den Tanke at ville oprette en saadan Opdrætningsanstalt for Heste. Man tog Sagen i Haand, men saa kom det ærede Medlem, som er Formand for Hesteavlforeningen, og sagde, om de ikke skulde prøve paa at sætte Sagen i Gang. Vi lod saa Sagen falde, fordi vi ventede, der fra den Side skulde komme Forslag frem, som vi saa kunde støtte, og som Staten vilde yde Støtte til. Vi have nu Gang efter Gang spurgt om, hvad der blev af Sagen, og det vilde have været underligt, om en Kommission eller Ministeren skulde have ladet os høre ilde for, at vi kom frem med saadanne Tanker, naar de netop kom fra praktiske Opdrættere i Jylland. Der er sagt, at vi forstaa godt nok at opdrætte Heste; ja vel gør vi det. Men kunde vi forstaa det endnu bedre, var det ingen Skade til, for der er Udvikling og Fremskridt i alt. Vi kunne have Grund til at faa at vide, om virkelig Føllene og de unge Plage blive opdrættede med den Fodring, som de bør have og under saadanne Vilkaar, at de kunne udvikle sig til noget godt. Der kommer Heste nok frem til Dyrskerne, men vi vide ikke, om de ere opfodrede med Kerner-mælk, Æg osv. Vi vide ikke, hvorledes det paa Randersegnen vilde have set ud, hvis

Hestene havde staaet paa jævnt, lige Foder med Heste af andre, rene Racer. Det er næsten en vild Spekulation, at staa med Opdræt af Heste. Der er Grund til at komme til Jorden igen og holde sig til noget bestemt. Vi vide ikke, hvilke Heste, hvilken Type, der ere de bedste, om vi skulde have den store, svære Hest eller Mellemhesten eller en hvilken som helst anden. Det, vi trænge til at faa at vide, er, om den Fodring, vi benytte, giver en god Nyttehest, en Hest af stor Værdi, og ved Siden deraf en Hest, som Køberne af Heste her i Danmark kunne bruge. Vi have maaske været lige ved at sælge for mange af vore gode Pyr. Kunde vi blive støttede, saa vi virkelig kunde bevare det bedste, vi have, saaledes at vi ikke hensynsløst sælge til Tyskland og maaske, som man ogsaa er kommen ind paa i den senere Tid, til Rusland vore bedste Dyr, saa vilde det være heldigt; thi sælge vi, staa vi nok med den øjeblikkelige Fordel, men i det lange Løb kan det komme til at svie til os. Derfor bør vi yde Støtte til saadanne Opdrætningsanstalter, selv om det er Enkeltmand, der opretter en saadan; helst burde naturligvis flere, ogsaa Foreninger, slaa sig sammen. Den Tanke er ikke ny; den er endogsaa gammel i de Kredse, hvor Hesteopdræt findes. Jeg finder ikke Grund til at anke mod en saadan Fremgangsmaade. Jeg vilde meget ønske og anbefale, at vi gaa frem ad den Vej, som vi benytte i Randersegnen, at 2—3 Stykker slaa sig sammen. Det er underligt, at Modstanden kan komme frem blandt Gaardmændene, blandt de mindre Landmænd, eftersom det er en Haandsrækning til dem. Det er klart, at en virkelig rationel Opdrætning har den store Landbruger lettest ved at give sig af med; han har det store Udvalg; han kan holde Dyr i snesevis paa Prøve og lade foretage Udskydning. Den mindre Landbruger kan ikke fylde sin Stald paa den Maade; det bliver alt for bekosteligt og besværligt for ham at faa Materiale nok. Man har nu ment, at den enkelte mindre Landbruger af mange Grunde ikke kunde have Ævne og Magt til at skabe hele sin Besætning om til at være saa gode Individuer, at der kan være Tale om at udpege hele hans Besætning, og man har da sagt, at saa kunde en Trediedel af hans Besætning udpeges; men det er jo et Tal, der kan ændres ved. Hovedtanken er, at den vedkommende har nogle enkelte Individuer, som ere gode, og som han saa lægger sammen med sin Nabo og disse lægges igen